



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 19058/16
Дана 05.05.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., изјављеној против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења, број: 118-00-58/2016-01 од 14.11.2016. године, у предмету престанка радног односа – оглашавања решења ништавим, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.05.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 118-00-58/2016-01 од 14.11.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем донетим по жалби тужиоца изјављеној на решење Министарства правде и државне управе број: ... од 08.01.2014. године, одбија се жалба тужиоца на решење Министарства правде и државне управе број: ... од 20.06.2011. године. Напред наведеним решењем број: ... од 08.01.2014. године одбијен је захтев тужиоца за оглашавање ништавим решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција број: ... од 20.06.2011. године, док је наведеним решењем од 20.06.2011. године одлучено да тужиоцу, запосленом у Казнено поправном заводу у Нишу на радном месту управника у звању вишег саветника, престаје радни однос са правом на старосну пензију, закључно са 22.06.2011. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.12.2016. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повода правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и својом одлуком

у спору пуне јурисдикције одлучи да тужиоца врати у радни однос, распореди га на друго радно место у истом органу које одговара његовој стручној спреми и радним способностима. Наводима тужбе тужилац је пре свега дао детаљне разлоге са којих сматра да му је решењем првостепеног органа ... од 20.06.2011. године радни однос престао на неморалан и незаконит начин, а потом је хронолошки дао приказ поступања органа управе као и Управног суда, од момента доношења решења од 20.06.2011. године о престанку радног односа. Истом тужбом тужилац је указао и да је дана 04.10.2012. године поднео захтев за оглашавање ништавим решења првостепеног органа од 20.06.2011. године, по ком захтеву није било поступљено са којих разлога је био принуђен да покрене управни спор због ћутања управе који је окончан пресудом Управног суда 7 У 3408/13 од 31.10.2013. године, у чијем извршењу је донето решење туженог органа од 30.12.2013. године којим је наложено првостепеном органу да у року од 15 дана од дана пријема тог решења донесе одлуку о захтеву тужиоца за оглашавање ништавим решење Министарства правде Управе за извршење кривичних санкција од 20.06.2011. године. Такође наводи да је у наставку поступка првостепени орган донео решење број: ... од 08.01.2014. године, које је по жалби тужиоца поништено решењем туженог органа од 28.02.2014. године, стим да је истим решењем и одбачен захтев тужиоца, а које другостепено решење је по тужби тужиоца поништено пресудом Управног суда 26 У 4754/14 након чега је предмет враћен туженом органу на поновни поступак и одлуку. Наводима тужбе истиче да му је противзаконитим поступањима, и нечињењем како првостепеног тако и другостепеног органа, ускраћено право на ванредни правни лек – захтев за оглашавање решења ништавим, те да доношење решења првостепеног органа од 08.01.2014. године представља само прикривање продуженог противзаконитог поступања управних органа по свим правним лековима тужиоца. Такође наводи да су управни органи у образложењима својих решења само декларативно наводили одлуке Управног суда у чијим извршењима су та решења доношена а да су у проведеним поступцима поступали супротно налозима из наведених пресуда и противно законским одредбама на које су се у решењима позивали. Такође сматра да је захтев за оглашавање ништавим решења првостепеног органа од 20.06.2011. године био основан имајући у виду да је наведено решење донето од стварно ненадлежног органа, да је донето злоупотребом службеног положаја директора Управе и то у време када је министарка била одсутна са посла ван земље, да је донето без захтева тужиоца и да у самом решењу нису дати разлози да је постојала потреба службе за престанак радног односа тужиоца, нити се из проведеног поступка види да је министру надлежном за правосуђе директор Управе доставио образложен предлог за доношење такве одлуке. Сматра да све наведено представља разлоге за оглашавање решења ништавим, те да су управни органи, поступајући на начин како је наведено у оспореном решењу, повредили закон на штету тужиоца али и права тужиоца загарантована Уставом Републике Србије. Сматра да ако је Жалбена комисија Владе хтела да поступи по Уставу и законима Републике Србије, али и по налогу Управног суда из пресуде 20 У. 9909/11 од 14.02.2013. године, то је морала да поништи своје решење број: ... од 09.04.2013. године којим је поништено решење првостепеног органа од 20.06.2011. године и поступи у складу са наведеном пресудом Управног суда али и пресудом 7 У. 3408/13 од 31.2013. године и огласи побијано решење ништавим а тужиоца врати да обавља послове управника КПЗ Ниш. Такође указује да је дана

28.11.2016. године примио оспорено решење које сматра незаконитим и са разлога што су саставни делови тог решења међусобно контрадикторни имајући у виду да се у уводу решења наводи да се исто доноси решавајући по жалби тужиоца изјављеној на решење од 08.01.2014. године док се изреком тог решења одлучује о жалби тужиоца на решење од 20.06.2011. године. Налази да је решењима управних органа решавано о непостојећем решењу имајући у виду да решење првостепеног органа од 20.06.2011. године већ поништено решењем туженог органа од 09.04.2013. године. Даљим наводима тужбе, указујући на повреде управног поступка, тужилац је навео да му се незаконитим поступањем управних органа наноси материјална штета али и штета по здравље јер је свакодневно изложен стресу. Како са разлога ближе наведених у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и у спору пуне јурисдикције одлучи на начин предложен у петитуму тужбе.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Одлучујући у овом управном спору без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) и испитујући законитости оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета нашао да је тужба основана.

Наиме, увидом у списе предмета суд је утврдио да се у њима налазе одлуке туженог али и првостепеног органа које су доношене у управним поступцима након што је првобитно решењем првостепеног органа број: ... од 20.06.2011. године одлучено да тужиоцу, као запосленом у Казнено поправном заводу у Нишу на радном месту управника у звању вишег саветника, престане радни однос са правом на старосну пензију, закључно са 22.06.2011. године. У списима предмета туженог органа које је тужени доставио суду уз одговор на тужбу налазе се и решења првостепеног али и туженог органа која су донета у извршењу пресуде Управног суда 7 У. 3408/13 од 31.10.2013. године, којом је утврђена обавеза туженог, да одлучи по жалби, односно првостепеног органа да одлучи по захтеву тужиоца од 04.10.2012. године за оглашавање ништавим решења првостепеног органа од 20.06.2011. године. У вези са тим у списима предмета налази се и решење првостепеног органа број: ... од 08.01.2014. године донето по захтеву тужиоца, којим је одбијен захтев тужиоца за оглашавање ништавим решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција број: ... од 20.06.2011. године, као и жалба изјављена против тог решења, али и оспорено решење број: ... од 14.11.2016. године из чијег се увода, диспозитива и образложења не може са сигурношћу утврдити о чему је и на који начин тим решењем одлучено. Ово стога што је у уводу оспореног решења наведено да тужени орган исто доноси решавајући по жалби тужиоца изјављеној против решења Министарства правде Државне управе број: ... од 08.01.2014. године, док је диспозитивом решења одлучено тако што се одбија жалба тужиоца изјављена против решења Министарства правде и

државне управе број: ... од 20.06.2011. године. Поред наведеног, у образложењу оспореног решења наведено је да је Жалбена комисија Владе – Веће, одлучујући о жалби тужиоца, увидом и испитивањем самог ожалбеног решења по службеној дужности и по наводима жалбе утврдила да је жалба основана, док је на крају оспореног решења наведено да је са разлога изнетих у оспореном решењу Жалбена комисија Владе – Веће утврдила да је жалба неоснована са којих разлога је одлучено као у диспозитиву тог решења сагласно члану 230., а у вези са чланом 258. став 2. став 1. Закона о општем управном поступку.

Код напред наведеног, суд налази да основано тужилац тужбом указује на незаконитост оспореног решења и повреде правила поступка у коме је исто донето. Осим повреде одредбе члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку којом је прописана обавеза надлежног органа да решење донесе на основу одлучних чињеница утврђених у поступку и то у управној ствари која је предмет поступка, тужени орган је на наведени начин повредио и одредбе чл. 197. став 1. и 198. став 1. истог закона којима су прописани обавезни елементи и садржај увода и диспозитива, као саставних делова решења. Осим наведеног, по оцени суда, образложење оспореног решења не садржи ни јасне разлоге за донету одлуку на који начин је повређена и одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово поред наведеног, и због тога што је у образложењу оспореног решења наведено да је по оцени туженог органа првостепени орган ожалбеним решењем правилно утврдио да нису испуњени услови да се огласи ништавим првостепено решење број: ... од 20.06.2011. године, а који разлози туженог су нејасни и неодговарају стању у списима предмета имајући у виду да је наведено решење првостепеног органа од 20.06.2011. године већ уклоњено из правног поретка, односно поништено решењем туженог органа број: ... од 09.04.2013. године које је садржано у списима предмета.

Са напред наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон, Управни суд је уважио тужбу, па је у поновном поступку тужени орган дужан да одлучи о жалби тужиоца изјављеној против решења првостепеног органа број: ... од 08.01.2014. године, водећи притом рачуна о томе да се правилном применом одредбе члана 257. Закона о општем управном поступку, под законом прописаним условима, може огласити ништавим само решење које постоји у правном поретку и као такво производи одређено правно дејство. С тим у вези суд налази да пресудом суда 26 У 4754/14 од 06.10.2016. године, у чијем је извршењу донето овде оспорено решење, није стављена примедба на одлуку туженог, већ на разлоге дате у образложењу тог решења. Стога је, у извршењу ове пресуде, тужени дужан да донесе ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Управни суд је, у смислу члана 33. ст. 2. Закона о управним споровима решио предмет спора без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те да се ради о очигледним повредама правила поступка које је суд могао да утврди из списка предмета.

Суд није, по захтеву тужиоца, одлучивао у овој правној ствари у спору пуне јурисдикције, имајући у виду правну природу предметног спора и овлашћење и дужности другостепеног органа у поступку одлучивања по жалби у смислу одредаба чл. 230. до 236. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, у складу са одредбом члана 42. став 1. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.05.2017. године, 17 У 19058/16

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић ,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП